

Kris

Ik zat in de metro van Newark Airport naar Manhattan. Tenminste, dat was de bedoeling. Op het vliegveld moet ik de verkeerde lijn hebben genomen, want in plaats van in één keer naar Manhattan door te rijden, stopten we ergens halverwege. Natuurlijk merkte ik dat pas toen de trein weer begon te rijden in de richting waar we vandaan gekomen waren. Dat iedereen was uitgestapt, gaf me al het gevoel dat er iets niet klopte, maar ik had besloten om mijn standaardtechniek toe te passen: doen alsof er niks aan de hand was. Nou, dat werkte.

Nu zit ik in de *Path-train* – ook een soort metro, maar dan anders, *whatever* – van New Jersey naar Manhattan. NEXT STOP: CHRISTOPHER STREET, staat in rode letters op een ouderwets lichtkrantje boven de deur die het ene treinstel met het andere verbindt. Inmiddels is het meer dan drie uur geleden dat ik geland ben. En terwijl het vliegtuig allang weer onderweg is naar Amsterdam, is het mij niet eens gelukt om het kleine stukje van het vliegveld naar Manhattan te overbruggen. In mijn broekzak vind ik het verfrommelde briefje. 124 MacDougal Street, lees ik in het handschrift van mijn moeder. Volgens Google Maps moet het vanaf de volgende halte in zeven minuten te lopen zijn. Een Aziatische vrouw die tegenover me zit, kijkt op van haar telefoon. Snel stop ik het papiertje terug in mijn zak. Ik wil niet de indruk wekken dat ik een toerist ben. Daarom onderdruk ik ook de

neiging steeds op de metrokaart boven de schuifdeuren te kijken om te zien hoeveel haltes ik nog te gaan heb. Ik wil niet opvallen. Ik wil eruitzien alsof ik dit elke dag doe. Jammer alleen dat ik mijn koffer, ingepakt in doorzichtig plastic folie, tussen mijn benen moet klemmen, omdat hij anders omvalt.

Waarom wil ik eigenlijk niet opvallen? Waarom hoop ik dat mensen denken dat ik vaker in deze metro zit? Waar ben ik bang voor? Ik kijk rond. New York is een meltingpot en dat blijkt. Alleen al in mijn treinstel zitten Afro-Amerikanen, latino's, blanken en Aziaten. Twee mannen zijn met elkaar in gesprek. Ik kan niet goed horen wat ze zeggen, daarvoor maakt de metro te veel herrie. Bij elke bocht piept en kraakt het en worden we door elkaar geschud. Naast me zit een meisje voorovergebogen over haar iPad. Het lijkt alsof ze zit te zuchten, af en toe veegt ze wild met haar hand over het scherm. Voor de rest lijkt iedereen in gedachten verzonken, ogen naar binnen gekeerd. Of nee. De meeste mensen kijken eigenlijk alsof ze juist helemaal geen gedachten hebben, ze zitten gewoon verveeld te wachten totdat ze bij hun halte zijn en eindelijk weer in beweging mogen komen. De Aziatische vrouw glimlacht tegen haar telefoon terwijl ze een selfie maakt. Ze draagt opvallende oorbellen. Goudkleurige hangers met bloedrode edelstenen.

Nee, bang ben ik niet. Het is iets anders: ik wil er gewoon bij horen. Maar waarom? En waarbij, precies?

En dan gebeurt er iets wat het verloop van de komende twintig uur zal bepalen.

Het wordt donker in de metro.

En dat niet alleen, ook de motor valt uit. En de airco. Pas

door de afwezigheid van het gezoem, valt het me op. Stille. We glijden over de rails. Lampen flikkeren en we worden gehuld in een groenig noodlicht. Geruisloos en zonder te remmen, komen we tot stilstand.

Ik zit nog steeds in mijn niks-aan-de-hand-modus, en knik geruststellend naar niemand in het bijzonder alsof ik wil zeggen: ja mensen, dit gebeurt nu eenmaal wel eens in de metro van New York, maar de andere passagiers kijken juist verwonderd om zich heen. Gek genoeg houdt de Aziatische vrouw nog steeds haar telefoon voor zich uit; de selfie is vast een video. Het meisje naast me is rechtop gaan zitten. Op het scherm van haar iPad staat een lijst met namen. Ik kan alleen de bovenste twee lezen: GALDER EN HATTEMER-BROEK. Ze komen me bekend voor. Wanneer ik me nog wat verder draai, kijk ik recht in haar gezicht.

Ik heb het wel eens in zo'n romantische film gezien. Twee mensen die doen alsof ze door de bliksem getroffen worden als ze elkaar ontmoeten. Verstijfd. *Electrified*. Onzin, dacht ik altijd. Romantische onzin.

Het is geen onzin. Het gebeurde. In het echt. Daar, in die metro. Met als klein verschil dat ik de enige van ons tweeën was die zo reageerde.

Ik doe iets wat ik nooit doe. Ik blijf haar aankijken. Waarom weet ik niet, het gaat gewoon vanzelf. De lijnen van haar gezicht zijn onscherp in het groenige licht. Ik kan niet zien wat de kleur van haar haar is, of van haar ogen. Maar ik kan wel zien dat ze sproetjes heeft en krullen en een nieuwsgierige blik en een neus die wat omhoog staat. Eén woord komt in me op: ovaal. Alles aan haar is ovaal. Haar ogen, haar mond, zelfs haar kin. Ze is mooi. Nee, dat zeg ik niet goed. Het is eerder dat ik zeker weet dat ik haar mooi vind.

Ook zij wendt haar blik niet af, maar ze kijkt me ook niet

echt aan. Ze lijkt dwars door me heen te staren naar een punt ver achter me. ‘*What are the odds?*’ prevelt ze. ‘*This would have been huge.*’

Plotseling schiet het me te binnen. ‘Galder en Hattemerbroek zijn knooppunten van snelwegen,’ zeg ik en ik wijs op haar iPad, want ik snap dat ze me niet verstaat. De gedachte dat het nogal vreemd is dat een Amerikaanse geïnteresseerd is in Nederlandse snelwegen, schoot me pas veel later te binnen.

Tot mijn verbazing antwoordt het meisje in het Nederlands: ‘Dat heb je goed gezien,’ zegt ze, en ze drukt haar iPad uit.

‘Ben jij Nederlands?’ vraag ik.

Ze knikt, haar krullen dansen op en neer.

‘Ik ook,’ zeg ik veel te enthousiast.

Ze moet iets ouder zijn dan ik. Gek, ik heb het gevoel dat ik haar herken, terwijl ik zeker weet dat ik haar nooit eerder heb gezien.

‘Fascinerend hè, dat de manier waarop we op elkaar reageren afhankelijk is van de plaats waar we ons bevinden.’

Ik moet die zin even op me laten inwerken om hem te begrijpen.

‘Als we in de intercity tussen Utrecht en Den Bosch hadden gezeten en er was precies hetzelfde gebeurd, zou je me dan ook aangesproken hebben?’

Ik stel me voor dat ik in een Nederlandse trein zit. Op eens valt de stroom uit. Naast me zit een meisje met op haar tablet knooppunten van snelwegen. Zou ik haar dat gezegd hebben? Nee, natuurlijk niet.

‘Twee jaar geleden zat ik bij Tobias in de klas,’ gaat het meisje verder. ‘Tobias en ik hebben in dat schooljaar geen woord tegen elkaar gezegd. Niet omdat we ruzie hadden, of

zo, maar gewoon omdat we niet met elkaar omgingen. We moeten bij elkaar in de buurt gewoond hebben, want ik zag hem regelmatig in het winkelcentrum bij mij om de hoek. Dan groetten we vluchtig. Meer niet.' Het meisje kijkt me aan, haar wenkbrauwen nog steeds opgetrokken. 'Een paar maanden geleden wandelde ik over 5th Avenue toen ik opeens iemand mijn naam hoorde roepen. Ik draaide me om. Wie stond er aan de overkant van de straat naar me te zwaaien?'

Tobias, wil ik zeggen, maar ze is me voor.

'We zijn een koffietentje in gedoken en hebben meer dan een uur zitten kletsen.' Ze slaat met een hand op haar bovenbeen. 'En weet je waarom?'

'Omdat jullie in New York waren,' zeg ik vlug.

'Juist.' Hoofdschuddend drukt ze haar iPad weer aan. Opnieuw verschijnt er een rijtje namen. Galder en Hattemerbroek komen erin voor, maar ze staan niet meer boven aan de lijst. 'Christ,' vloekt ze. Ze opent drie, vier andere pagina's en begint razendsnel dingen heen en weer te slepen over het scherm. Ze gaat zo op in de handelingen dat ze vergeten lijkt te zijn dat ik naast haar zit. Een minuutje later is ze weer enigszins gekalmeerd.

'Kris,' zegt ze, en ze steekt een hand uit.

'Mooie naam,' mompel ik terwijl ik haar hand schud – warm, zacht en toch krachtig. Op dat moment beginnen de lampen weer te flikkeren en een seconde later springt ook de airco weer aan. De metro komt in beweging. Het geroezemoes verstomt.

'Meen je dat?'

Ze kijkt me nieuwsgierig aan. Ze is blond. Donkerblond. 'Wat?'

'Dat je Kris een mooie naam vindt?' Ze is niet alleen

nieuwsgierig, zie ik nu. Tussen haar wenkbrauwen is een geultje ontstaan.

Ik neem even de tijd voordat ik antwoord geef. 'Nee, dat meende ik niet. Ik zei het gewoon, zomaar, zonder na te denken. En toch is het waar. Het is een mooie naam. Of... nou ja... het is vooral een naam die bij je past.' Ik friemel aan het plastic dat om de koffer gewikkeld zit. Heb ik nu net gezegd dat ik haar niet mooi vind? Of juist wel? Ik wil beter uitleggen wat ik bedoel, maar ik weet tegelijkertijd ook dat me dat nooit in een paar zinnen gaat lukken. En dus zeg ik niks.

Kris glimlacht. 'Dit gesprek bevalt me wel. De meeste mensen kletsen onzin.'

'Nou, ik heb anders niet het idee dat het tot nu toe echt ergens over gaat,' zeg ik.

'Dat bedoel ik niet.' Kris kijkt opeens ernstig. Het is nog steeds lastig de kleur van haar ogen te bepalen. Soms lijken ze blauw, dan weer grijs. 'Mensen zeggen van alles zonder dat ze het menen. Sterker nog, het meeste wat ze zeggen heeft geen enkele betekenis. Let maar eens op. We stellen elkaar vragen waarop we het antwoord al weten en dat antwoord is niet eens een eerlijk antwoord.'

'Eh... ik geloof niet dat ik je kan volgen,' zeg ik voorzichtig.

'Hoe is het met je?' Kris kijkt me vragend aan.

'Eh... goed,' antwoord ik, en ik begin te lachen. 'O, dát is wat je bedoelt. Maar dat doen mensen alleen omdat ze... eh...'

'Dat doen ze, omdat dat fatsoenlijk is,' maakt Kris de zin af. 'En ik wil niet fatsoenlijk zijn. Ik wil echt zijn.'

'Dus jij zegt alleen dingen die ertoe doen?'

'Juist.' Voor het eerst kijkt Kris me vrolijk aan. 'Hoe heet jij, eigenlijk?'

‘Wil je dat echt weten? Of probeer je nu fatsoenlijk te zijn?’

‘Wat denk je?’

‘Mijn naam luidt Rick,’ zeg ik plechtig.

‘Mooie naam,’ reageert Kris zonder na te denken. ‘Een naam die prima bij je past.’

MacDougal Street

Ik dacht dat de route goed in mijn hoofd zat, maar wanneer ik het station van Christopher Street uit kom, gaat het al mis. Ik heb geen flauw idee welke kant ik op moet. Het is inmiddels donker geworden en ik probeer een oriëntatiepunt te vinden, maar ik herken geen enkel gebouw en ook de Hudson blijkt te ver weg te zijn om te kunnen zien. Ik besluit te doen wat logisch lijkt, maar wat eigenlijk nergens op slaat: ik loop de meeste mensen achterna. Met mijn veel te zware koffer lijkt ik verdacht veel op een toerist.

Midden op het kruispunt blijf ik staan. *Damn*, dat uitzicht... *unbelievable*. De straat is kaarsrecht, ik kan kilometers ver weg kijken. Door de hoge gebouwen links en rechts ervan lijkt het op een kloof. Een kloof gevuld met duizenden rode lichtjes; achterlichten van auto's. Aan de horizon steekt de Freedom Tower ver boven alles uit. Er komt een gedachte bij me op die zich als een mantra in mijn kop herhaalt: ik ben gewoon in New York! Wanneer ik mijn telefoon uit mijn zak haal om een foto te maken, word ik opgeschrikt door getoeter. Taxi's komen vier banen breed op me af. Ik zie een visitekaartje naar het wegdek dwarrelen. Ik gris het van het asfalt en haast me naar de overkant.

Kris hoefde pas vier haltes verder uit te stappen, 33rd Street. Dat is het vervelende aan een gesprek in de metro: je bepaalt niet zelf wanneer het afgelopen is. Ik bekijk het

visitekaartje: PLACEYOURBET.COM, witte letters op een zwart met rode achtergrond. Op de achterkant staat met potlood *Kris* en een adres gekrabbeld: 115 Leonard Street. Had ze dat in de metro gedaan toen ik haar mijn nummer gaf?

Google Maps was te optimistisch. Het kost me zeker een kwartier om MacDougal Street te vinden. Het is een smal straatje met gebouwen van rode baksteen, niet hoger dan een verdieping of vijf, zes. De zwarte brandtrappen die overal tegen de gevels hangen, herken ik uit Amerikaanse films. Ze eindigen op de eerste verdieping, het laatste stuk moet je blijkbaar springen. Door de hele straat zijn eettentjes, cafés en theatertjes gevestigd. Overal wapperen vlaggen en knippen neonreclames.

Het duurt even voordat ik nummer 124 gevonden heb. Op de ruit is een vlag geschilderd in de kleuren groen, geel en rood, met daaronder de tekst ETHIOPIAN RESTAURANT. Ik ga op zoek naar de ingang van de appartementen erboven, maar vind er geen. Dan hoor ik een stem: *'Hey sir!'*

Een man staat in de deuropening van het restaurant. Hij wijst naar mij. *'Are you a relative of mister Ven Stien?'*

Ik begrijp dat hij met 'Ven Stien' mijn achterneef moet bedoelen. *'Yes, I am,'* antwoord ik. *'Robert van Steen is eh... my grandnephew.'* Dat woord had ik thuis opgezocht.

De man krijgt een brede glimlach op zijn gezicht en wenkt me. Pas als ik de zes treden naar de ingang van het restaurant op ga, zie ik aan de rechterkant een portiek met nog een deur. De deur heeft vijf bellen, maar bij geen enkele is een naambordje te zien.

'Your nephew gave me this.' De Ethiopische man haalt een sleutel uit zijn broekzak. *'He's not at home. Late from work.'* Hij spreidt zijn armen. *'Welcome to the Big Apple where every-*

body works, works, works. Anyway, put your bag upstairs and come grab a bite. You need food, my friend.'

Hij heeft gelijk. Ik heb honger, ik had het alleen zelf nog niet door.

'Third floor, left door.'

'I'll be back,' antwoord ik met mijn beste imitatie van mijn vader die Schwarzenegger imiteert.

Ik sleep de koffer drie trappen op en steek de sleutel in het slot van de meest linkse deur. Hij past niet. Dat wil zeggen, hij past wel in het slot, maar ik krijg hem niet omgedraaid. Ik ga zo op in de handeling dat ik schrik wanneer de deur plotseling openzwaait.

Voor me staat een grote man. Zijn dreadlocks, in een dikke staart boven op zijn hoofd, doen me denken aan een palmboom. Hij draagt slippers, een trainingsbroek en ondanks de kou alleen een hemdje. En... hij is opgemaakt: gouden lippenstift, oogschaduw in dezelfde kleur met uitlopers richting zijn oren, mascara, rouge en nog veel meer van dat spul waarvan ik niet weet hoe het heet. Zijn wimpers zijn zo lang dat ik het gevoel heb dat er een frisse wind over mijn gezicht waait als hij met zijn ogen knippert.

'You are not my nephew,' is het enige wat ik uit kan brengen.

'You're damn right, son,' zegt de man, en hij begint te lachen, zijn diepe stemgeluid galmt door het gebouw. Hij wappert met zijn handen, zijn vingers gespreid. Ik ken dat gebaar. Mijn zus doet dat ook als ze net haar nagels gelakt heeft.

'Do you know mister Van Steen?' vraag ik als hij uitgelachen is.

'Jazeker,' antwoordt de man in het Engels. *'Is dat je neef? Hij woont op de derde verdieping.'*

‘Dit is toch de derde verdieping?’ zeg ik.

‘Nope.’ De man wijst naar het cijfer vier dat een paar meter verderop scheef aan de muur hangt.

Ik moet verkeerd geteld hebben. Ik verontschuldigd me en ga weer een trap naar beneden.

De deur van het appartement op de derde etage krijg ik moeiteloos open. Ik sta meteen in de woonkamer. Die heeft een zithoek en een lage tafel, geen eettafel. Wel een barretje dat de kamer met de keuken verbindt. Er komen nog twee deuren op de ruimte uit. Ik trek ze open en zie een slaapkamer en een badkamer. Het is niet groot, maar mijn neef heeft een bank, een douche en een toilet. Meer heb ik niet nodig.

Wanneer ik ga zitten, voel ik pas hoe moe ik ben. Ik haal mijn telefoon uit mijn zak om te zien hoe laat het is: zes uur. Thuis moet het dus middernacht zijn, reken ik snel. In een sms laat ik mijn ouders weten dat ik goed aangekomen ben en het appartement gevonden heb. Ik moet denken aan de raad van mijn vader: ga niet meteen slapen als je aangekomen bent, maar trek door tot een uur of tien, dan ben je meteen van je jetlag af.

Ik hijs me omhoog, haal de koffer uit het plastic, pak wat dollars uit mijn rugzak en stop ze samen met mijn telefoon en de sleutel van het appartement in mijn jaszak. Voordat ik de deur in het slot laat vallen, kijk ik nog een keer de kamer rond en glimlach.

Ik ben gewoon in New York!